

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Β'.

Ἄλνθης καὶ ψευδῆς μαργαρίτης.

«Τί νὰ ἔχη;.. τί τῆς ἔκαμα;..» λέγει καθ' ἑαυτήν συχνάκις ἡ Κλαίρη Φρομὼν συλλογιζομένη τὴν Σιδωνίαν.

Ἦγνόει παντελῶς τί συνέβη ἄλλοτε μεταξὺ τῆς φίλης τῆς καὶ τοῦ Γεωργίου ἐν Σαβινύ. Τόσον ἐντίμως καὶ εἰλικρινῶς ζῶσα, τόσον ἤρεμον τὴν ψυχὴν ἔχουσα ἠδυνάτει νὰ μαντεύσῃ ὅποια ζηλότυπος καὶ ταπεινὴ φιλοδοξία ἠῤῥξανε πλησίον τῆς ἀπὸ δεκαπέντε ἐτῶν. Ἐν τούτοις τὸ αἰνιγματικὸν βλέμμα ὅπερ τὸ εὐεϊδῆς ἐκεῖνο πρόσωπον ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος τὴν ἐτάραττε χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν αἰτίαν. Τὴν προσπεποιημένην ἀβροφροσύνην ἀνάρμοστον μεταξὺ φίλων ἐκ παιδικῆς ἡλικίας διεδέχετο αἰφνης ὀργὴ κακῶς ἀποκρυπτομένη, συμπεριφορὰ αὐστηρὰ καὶ κἄπως προσβλητικὴ, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἡ Κλαίρη ἔμενεν ἀμυχανοῦσα ὡς ἀπέναντι προβλήματος. Ἐνίοτε ἀλλόκοτόν τι προαίσθημα, ὁ ἀόριστος φόβος ἐπικειμένης μεγάλης συμφορᾶς συνηνοῦτο μὲ τὴν τοιαύτην ἀνησυχίαν, διότι αἱ γυναῖκες εἶνε ὅλαι ὀλίγον τι προορατικαὶ ὑπὲρ φύσιν καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ἀγνωστικῶν ἢ βαθυτάτη τοῦ κακοῦ ἄγνοια φωτίζεται ἐνίοτε ὑπὸ ἀστραπῶν αἰφνιδίων καταπληκτικῆς διαυγείας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατόπιν μακρὰς τινος συνομιλίας ἢ τινος τῶν ἀπροσδοκῆτων ἐκείνων συναντήσεων ἐν αἷς ἡ μορφή ἐξ ἀπροόπτου φωραθεῖσα ἀφίνει νὰ φανῇ καθαρὰ ὁ ἀληθὴς λογισμὸς ἡ κυρία Φρομὼν ἐσκέπτετο σοβαρῶς περὶ τῆς παραδόξου αὐτῆς μικρᾶς Σιδωνίας· ἀλλ' ἐπήρχοντο αἱ κατεπειγούσαι τοῦ δραστηρίου βίου περιστάσεις μὲ τὰ αἰσθήματα καὶ μὲ τὰς φροντίδας καὶ δὲν παρεῖχεν αὐτῇ καιρὸν νὰ σταματήσῃ ἐπὶ πλέον ἀσχολουμένη εἰς τοιαύτας μικρότητας.

Διότι ἐπέρχεται εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν γυναικῶν μία ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ὑπαρξίς τόσον αἰφνιδίως παρεκκλίνει τῆς ὁδοῦ, ὥστε πᾶς ὀρίζων μεταβάλλεται καὶ πᾶσα ἀποψὶς μεταμορφοῦται.

Ἄν ἤθελεν εἶναι ἀκόμη νεάνις, ἡ ἀπώλεια ἐκείνη τῆς φιλίας ἣτις ἐξηφανίζετο ἀπορρακούμενη ὡς νὰ διεσχίζετο ἐπίτηδες ὑπὸ κακῆς χειρὸς ἤθελε πολὺ τὴν θλίψῃ. Ἄλλ' αὐτὴ εἶχεν ἀπολέσῃ ἤδη τὸν πατέρα τῆς, τὴν μόνην σπογγὴν τῆς νεότητός τῆς· εἴτα εἶχε νυμφευθῆ. ἤλθε τὸ τέκνον μὲ τὰς ἀνά πάσαν στιγμὴν λατρευτάς

αὐτοῦ ἀπαιτήσεις. Παρεκτός τούτου εἶχε πλησίον τῆς τὴν μητέρα τῆς, παιδίον σχεδὸν καὶ αὐτὴν ἀποβλακωθεῖσαν ἐτι μᾶλλον ἐκ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς. Εἰς βίον τόσον πολυμέριμον τὰ πείσματα τῆς Σιδωνίας δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃσι πολὺν χῶρον. Ἡ Κλαίρη Φρομὼν οὐδὲ κἂν σχεδὸν δὲν ἐξεπλάγη διὰ τὸ μετὰ τοῦ Ῥίσερ συνοικέσιόν τῆς. Βεβαίως ὁ σύζυγος ἦτο λίαν ἡλικιωμένος δι' αὐτὴν· ἀλλ' ἀφοῦ τέλος πάντων ἡγαπῶντο!...

Ὡς πρὸς δὲ τὸ νὰ δυσαρεστηθῇ διότι ἡ μικρὰ Σέβη κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς θέσιν τόσον ὑψηλὴν, νὰ καταστῇ σχεδὸν ὁμοία τῆς, ἡ ἀνωτέρα φύσις τῆς ἦτο ἀνίκανος τοιαύτης ταπεινότητος. Θὰ ἐπεθύμει ἐξ ὅλης καρδίας ἀπεναντίας νὰ βλέπῃ εὐτυχῆ καὶ ἐκτιμωμένην τὴν νεαράν αὐτὴν γυναῖκα, ἣτις κατώκει πλησίον τῆς, ἣτις ἔζη τρόπον τινὰ τὴν ἰδίαν μετ' αὐτῆς ζωὴν καὶ ἦτο φίλη τῆς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Λίαν φιλοστόργως προσεπάθησε νὰ τὴν διδάξῃ, νὰ τὴν μυσῇ τὰ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὡς συνήθως πράττουσι μὲ τινὰ ἐπαρχιώτιδα πεπροικισμένην ὑπὸ προτερημάτων, εἰς ἣν μικρὰ τινὰ ἐλλείπουσιν ὅπως κατὰ τὴν γυνὴ ἀξιεράστος.

Μεταξὺ δύο γυναικῶν εὐεϊδῶν καὶ νέων αἱ συμβουλαὶ δὲν γίνονται εὐκόλως ἀποδεκταί. Ὅτε ἡ κυρία Φρομὼν ἡμέραν τινὰ ἐπισήμου γαύματος φέρουσα τὴν κυρίαν Ρίσερ εἰς τὸν θάλαμον τῆς καὶ μειδιῶσα μὲ οἰκειότητα διὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ἔλεγεν αὐτῇ:

«— Πολλὰ στολίδια φορεῖς, καυμένη... Ἐπειτα μὲ τὰ κλειστά φορέματα δὲν βάλλουν ἄνθη εἰς τὰ μαλλιά...» ἡ Σιδωνία ἠρυθρία, ἠὲ χαρίσσει τὴν φίλην τῆς, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς ἀνέγραφε μίαν ἐτι κατ' αὐτῆς μνησικακίαν.

Εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωριμιῶν τῆς Κλαίρης ἐγένετο μετὰ ψυχρότητος δεκτὴ.

Τὸ πρόσκειναι τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ἔχει τὰς ἀξιώσεις του· ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι καὶ τὸ Ἔλος δὲν ἔχει τὰς ἰδικὰς του!

Αἱ σύζυγοι ἐκεῖνοι καὶ θυγατέρες βιομηχάνων ἢ ἐμπόρων πλουσίων ἐγίνωσκον τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς Σέβης· θὰ τὴν ἐμάντευον καὶ ἂν δὲν τὴν ἐγίνωσκον, ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν παρουσιάζετο καὶ συμπεριεφέρετο πρὸς αὐτάς.

Εἰς μάτην προσεπάθει ἡ Σιδωνία νὰ ἐξοικειωθῇ. Ἀπέμενε πάντοτε ἡ ἐργάτις τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος. Ἡ ὁπωσοῦν βεβιασμένη εὐπροσηγορία τῆς, ὑπὲρ τὸ δέον ἐνίοτε ταπεινωτικὴ, ἐνεποίει δυσάρεστον ἐντύπωσιν ὡς ὁ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἐπίπλαστος τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς· ἡ δὲ περιφρονητικὴ στάσις τῆς ὑπενθύμει τὸ ὑπερήφανον ἦθος τῶν λεγομένων «πρώτων» αἰτινας ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τῶν νεωτερισμῶν φέρουσαι ἐσθῆτας ἐκ μέλανος σηρικῆς, ὡς τὴν ἐσπέρην ἀπερχόμενοι ἀποθέτουσιν εἰς τὴν

ιματιοθήκην, βλέπουν με επιβλητικόν τρόπον ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐπιδεικτικῆς των κομμώσεως τοὺς ταπεινοὺς ἀγοραστὰς, οἵτινες τολμῶσι νὰ διαπραγματεύωνται ὡς πρὸς τὴν τιμὴν.

Συνηθάνετο οἱ τὴν ἐξήταλον, τὴν ἐπέκρινον καὶ ἡ δειλία τῆς ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἐξοπλιζοῖτο ὡς εἰς μάχην. Τὰ ὀνόματα ὅσα ἐπρόφερον ἐνώπιόν της, αἱ διασκεδάσεις, αἱ ἐφορταί, τὰ βιβλία περὶ ὧν ἐλάλουν ἦσαν αὐτῇ ὅλως ἀγνωστα. Ἡ Κλαίρη τὴν καθίστα ὅσον ἡδύνατο ἐνήμερον, τὴν ἐκράτει εἰς τὴν κοινωρικὴν ἐκείνην περιωπὴν διὰ χειρὸς φιλικῆς ἀείποτε τεταμένης· ἀλλ' ἐκ τῶν κυριῶν ἐκείνων πολλὰ εὕρισκον τὴν Σιδωνίαν εὐειδῆ καὶ ἦτο τοῦτο ἀρετὴ ἀφορμὴ ὅπως τρέφωσιν ἐχθροπάθειαν κατ' αὐτῆς διότι εἰσῆλθεν εἰς τὸν κύκλον τῆς συναναστροφῆς των. "Ἐτεροι ἀγέρωχοι ἐπὶ τῇ θέσει τοῦ ἑαυτῶν συζύγου ἢ ἐπὶ τῷ πλούτῳ των δι' αὐθάρδους σιωπῆς ἢ διὰ συγκαταβατικῶν φιλοφρονήσεων προσεπάθουν ἀδιακόπως νὰ ταπεινώσωσι τὴν μικρὰν ὀψίπλουτον.

Ἡ Σιδωνία ἀπεκάλει ταύτας πάσας συλλήβδην δι' ἑνὸς ὀνόματος «αἱ φίλαι τῆς Κλαίρης» ἦτοι «αἱ ἰδικαί μου ἐχθραί». Ἀλλὰ σοβαρῶς πράγματι δὲν ἠχθρεύετο εἰμὴ μίαν μόνην.

Οἱ δύο συνέταιροι ἀνδραμῶς ὑπέθετον τί συνέβαινε μεταξύ τῶν συζύγων των.

Ὁ Ρίσλερ ἀπασχολημένος πάντοτε ἐκ τῆς ἐφευρέσεώς του τῆς ἐκτυπωτικῆς μηχανῆς ἔμεινον ἐνίοτε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου κεκυφὼς ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἐργασίας. Ὁ Φρομὼν διήρχετο τὴν ἡμέραν του ἔξω, ἐπρογεύετο ἰδικιτέρως, οὐδέποτε σχεδὸν εὕρισκετο ἐν τῷ ἐργοστασίῳ. Εἶχε δὲ πρὸς τοῦτο τοὺς λόγους του.

Ἡ γειννίασις τῆς Σιδωνίας τὸν ἠνώχλει. Τὸ περιπαθὲς αἶσθημα ὅπερ ἐδοκίμασε δι' αὐτὴν, ὁ ἔρωσ ὃν ἐθυσίασεν ὑπέικων εἰς τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ θείου, ἐπήρχοντο πολὺ συχνὰ εἰς τὴν μνήμην του μὲ ὅλην τὴν λύπην τοῦ ἀνεπανορθώτου· συναισθανόμενος τὴν ἀδυναμίαν του ἐφευγεν. Ἦτο χαρακτήρ χλιαρὸς, ἄτονος, ἀρετὰ νοήμων ὥστε νὰ τὸ ἐννοῇ, ἀρετὰ ἀδύνατος ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ διευθύνῃ ἑαυτόν. Τὴν ἐσπέραν τοῦ γάμου τοῦ Ρίσλερ ἐγγαμος ἦδη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τινων μηνῶν μόλις ἐπανεῦρε πλησίον τῆς γυναικὸς ἐκείνης ὅλην τὴν συγκίνησιν τῶν θελλωδῶν ἐσπερῶν τοῦ Σαβίνου. "Ἐκτοτε χωρὶς νὰ τὸ συναισθάνηται, ἀπέφυγε νὰ τὴν ἐπανιδῆ, νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτήν. Δυστυχῶς ἐπειδὴ κατόικουν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐπεσκέπτοντο ἀλλήλας, δεκάκις τῆς ἡμέρας ἐκ συμπτώσεως συνηγᾶτο μετ' αὐτῆς· τότε δὲ συνέβη τὸ ἀλλόκοτον αὐτό, ὁ συζυγὸς ὁ θέλων νὰ μείνῃ τίμιος νὰ λιποτακτῇ ἀπὸ τῆς οἰκογενειακῆς του ἐστίας καὶ ν' ἀναζητῇ ἔξω τὴν διασκέδασιν.

Ἡ Κλαίρη ἔβλεπε τοῦτο ἄνευ ἐκπλήξεως· ἦτο συνειθισμένη ἐκ τοῦ πατρός της εἰς τὸν διηνεκῆ ἐκείνον ὑπαίθριον οὕτως εἰπεῖν βίον τοῦ ἐμπορίου κατὰ τὰς ὥρας δὲ τῆς ἀπουσίας του ἀφωσιωμένη ὀλοψύχως εἰς τὰ ἑαυτῆς καθήκοντα ὡς μητὸς καὶ συζύγου, ἐφεύρισκε μακρὰς ἀσχολίας, παντοειδεῖς ἐργασίας, περιπάτους χάριν τοῦ παιδίου, σταθμεύσεις παρατεταμένας καὶ γαληνίους ὑπὸ τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, ἐξ ὧν ἐπανήρχετο ἀγαλλιῶσα διὰ τὰς προόδους τοῦ θυγατρίου της, φαιδρὰ ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν γελώτων διασπῶζουσα ἐν μέρει τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν παιδικῶν ἐκείνων τέρψεων εἰς τοὺς σοβαροὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ Σιδωνία ἐπίσης ἐξήρχετο συχνάκις. Πολυλάκις τὴν ἐσπέραν τὸ ὄχημα τοῦ Γεωργίου διερχόμενον διὰ τοῦ πυλῶνος ἠνάγκαζε νὰ παραμείσῃ ἐν σπουδῇ πρὸς τὸν τοῖχον τὴν κυρίαν "Ρίσλερ ἣτις ἐνδεδυμένη μεγαλοπρεπῶς ἐπέστρεφεν ἐκ μακρῶν ἀνά τοὺς Παρισίους ἐκδρομῶν. Αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων, τὰ ἐκτιθέμενα πρὸς πώλησιν εἶδη, τ' ἀγοραζόμενα παρ' αὐτῆς μετὰ πολυῶρον ἐκλογὴν ὡς ν' ἀπεγεύετο βραδέως τὴν νέαν δι' αὐτὴν ἡδονὴν, τοῦ ἀγοράζειν, τὴν ὑπεχρέωνον νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ μακρὰν τῆς κατοικίας της. Ἀντήλλασεν ἕνα χαιρετισμόν, ἐν βλέμμα ψυχρὸν εἰς τὴν καμπὴν τῆς κλίμακος καὶ ὁ Γεωργίος εἰσῆρχετο ἐν τάχει εἰς τὴν κατοικίαν του ὡς εἰς καταφύγιον κρύπτων ὑπὸ τὸ πλῆθος τῶν θωπειῶν του πρὸς τὸ παρουσιαζόμενον αὐτῷ τέκνον του τὴν αἰφνίδιον ταράχην ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε δοκιμάσῃ.

Ἡ Σιδωνία ὅμως ἐφαίνετο οὐδεμίαν διαφυλάξασα ἀνάμνησιν καὶ μόνον περιφρόνησιν αἰσθανομένη πρὸς τὸν μαλακὸν καὶ ἄτολμον ἐκείνον χαρακτήρα. "Ἄλλως τε εἶχε πλείστας ἄλλας κατὰ νοῦν ἀσχολίας.

Εἰς τὴν ἐρυθρὰν των αἵθουσαν, μεταξύ τῶν δύο παραθύρων ὁ συζυγὸς της διέταξε νὰ τοποθετηθῇ ἐν κλειδοκύμβαλον.

Μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ τὴν ὀδικὴν τέχνην ἀναλογιζομένη ὅτι ἦτο ἀργὰ πλέον ὅπως ἀρχίσῃ μαθήματα κλειδοκυμβάλου. Δις τῆς ἐβδομάδος δὲ ἡ κυρία Δόθωσαν, εὐειδῆς, ξανθῆ, αἰσθηματικὴ διδάσκαλος ἤρχετο καὶ παρέδιδεν αὐτῇ μαθήματα ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς μίας. Ἐν τῇ σιγῇ τῶν παρακειμένων αὐλῶν τὰ παρατεταμένα ἐκείνα α. . . α. . . α καὶ ὀ, ὀ, ὀ, δεκάκις ἐπαναλαμβάνόμενα ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐξερχόμενα ἐκ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων ἀπέδιδον εἰς τὸ ἐργοστάσιον χαρακτήρα παρθηναγωγείου.

Μία μαθήτρια τῷ ὄντι ἐξεγυμνάζετο αὐτόθι, μία ψυχὴ νεαρὰ καὶ ἄπειρος πλήρης ἀνομολογῆτων πόθων, τὰ πάντα θέλουσα νὰ μαθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ διὰ νὰ καταστῇ ἀληθῆς γυνή. Μὲ

τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ φιλοδοξία τῆς περιωρίζετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων.

— Ἡ Κλαίρη Φρομών, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, κυμβαλίζει· ἐγὼ θὰ ψάλλω. Χαίρει φήμην γυναικὸς κομψῆς καὶ διακεκριμένης· τὸ αὐτὸ θέλω νὰ λέγωσι καὶ περὶ ἐμοῦ.

Οὐδαμῶς μεριμνῶσα περὶ τῆς ἑαυτῆς μορφώσεως διήρχετο τὸν καιρὸν τῆς περιερχομένη τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐρωτῶσα: «Ποῖος εἶνε ὁ συρμὸς τῶν φορεμάτων κατ' αὐτὸν τὸν χειμῶνα;» Μετέβαινε κατὰ προτίμησιν πρὸς τὰ καταστήματα τὰ ἐκθέτονα πλούσια καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐμπορεύματα, πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐπιδείκνυται καὶ ἐλκύει τὸ βλέμμα τοῦ διαβάτου.

Ἐν τῶν ψευδῶν μαργαριτῶν, οὓς ἐπὶ μακρὸν εἶχε χειρισθῆ κατὰ ἀπέμεινε εἰς τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων τῆς, κατὰ τι ἐκ τῶν ἐπιπλάστου μαργάρου των, ἐκ τῆς εὐθραύστου αὐτῶν κουφότητος, ἐκ τῆς ἀλαμποῦς αὐτῶν σιλιπνότητος. Ἦτο καὶ αὐτὴ ψευδῆς μαργαρίτης στρογγύλος λάμπων, καλῶς ἠρμωσμένος, ἰκανὸς νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν χυδαῖον· ἀλλ' ἡ Κλαίρη Φρομών ἦτο μαργαρίτης γνήσιας, δαφιλῆ καὶ ἡμερον ἐνταυτῷ κεκτημένος λάμπων, ὁσάκις δὲ ἐφάνιντο ἑαυτῷ αἱ δύο, ἡ μεταξὺ των διαφορὰ ἦτο καταφανής. Εὐχερῶς ἐνόει καθεὶς ὅτι ἡ μὲν ἦτο ἀνέκαθεν μαργαρίτης, μικρὸς μαργαρίτης ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, εἰς ὃν ὁ καιρὸς προσέθηκε στοιχεῖα κομψότητος, περιφανείας καταστήσαντα αὐτὸν σπάνιον καὶ πολύτιμον. Ἡ δὲ ἄλλη ἀπεναντίας ἦτο ἀληθὲς τεχνουργήμα τῶν Παρισίων, τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοῦ τῶν ἐπιπλάστων κοσμημάτων, τοῦ παράγοντος παμπληθῆ θελκτικὰ μὲν ἀλλὰ μάταια μικροτεχνήματα, ἀπαστρέπτοντα ἀλλ' ἥμιστα στερεὰ, κακῶς ἠρμωσμένα, κακῶς συγκεκολλημένα. Ἦτο γνήσιον προῖον τοῦ μικρεμπορίου εἰς ὃ ἀνήκεν.

Ἰδίως ἡ Σιδωνία καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐφθόνηε τὴν Κλαίρην διὰ τὸ τέκνον τῆς, τὴν πολυτελῆ ἐκείνην πλαγγόνα τὴν κατακεκοσμημένην διὰ ταινιῶν ἀπὸ τῶν παραπετασμάτων τοῦ λίκνου τοῦ μέχρι τοῦ κεκρυφάλου τῆς τιθῆνης του. Δὲν ἀνελογίζετο τὰ τρυφερά, τὰ πλήρη ὑπομονῆς καὶ αὐταπαρησίας καθήκοντα, τὰ μακρὰ λικνίσματα, τὸν δύσκολον ὕπνον, τὴν ἐξέγερσιν τοῦ νηπιῶ φιλολέλωτος καὶ ἀκτινοβολοῦντος ὡς διαυγὲς ὕδωρ. Ὅχι!... Ἐν τῷ παιδίῳ διέβλεπε μόνον τὸν περιπάτον. Εἶνε τὸσον εὐμορφος ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος καλλωπισμὸς τῶν κυμαινομένων ζωνῶν καὶ τῶν μακρῶν πτερῶν ὁ παρακολουθῶν τὰς νεαρὰς μητέρας ἐν τῇ τύρβῃ τῶν ὁδῶν!

Ὡς συνοδὸν εἰς τοὺς περιπάτους τῆς δὲν εἶχεν ἄλλον εἰμὴ τοὺς γονεῖς τῆς ἢ τὸν σύζυγόν τῆς. Διὸ προὔτιμα νὰ ἐξέρχεται μόνη! Εἶχε

τὸσον ἀλλόκοτον τρόπον ὅπως ἐκφράζῃ τὸν ἔρωτά του ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἴρισερ, παίζων μὲ τὴν σύζυγόν του ὡς μετὰ πλαγγόνος, σφίγγων τὸν πῶγονα ἢ τὴν παρεῖάν τῆς, τριγυρίζων περὶ αὐτὴν μετὰ φωνῶν ἀνάθρων «χου! χου!» ἢ προσθλέπων αὐτὴν μὲ τοὺς χονδρούς συγκεκινημένους ὀφθαλμούς του ὡς κύων φιλόστοργος καὶ εὐγνώμων! Ἦσχύνετο διὰ τὸν ἡλίθιον αὐτὸν ἔρωτα, ὅστις τὴν ἐξωμοίου πρὸς ἄθυρμα, πρὸς κομψοτέχνημά τι σκευοθήκης. Οἱ συγγενεῖς τῆς δὲ τὴν ἐστενοχώρουν ἐνεκα τῶν ἀτόμων μετ' ὧν ἐπόθει αὐτὴ νὰ συναναστρέφεται καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον τῆς ἀπηλλάγη ἐν μέρει αὐτῶν ἐνοικιάσασα πρὸς κατοικίαν των οἰκίσκων κείμενον εἰς Μοντρούζ. Διὰ τοῦ μέσου τούτου διέκοψεν ἀποτόμως τὰς συχνὰς ἐπιδρομὰς τοῦ κ. Σέβη μὲ τὴν μακρὰν βεδιγχόταν του καὶ τὰς ἀτελευτήτους ἐπισκέψεις τῆς ἀγαθῆς κυρίας Σέβη, ἧς τὰς παλαιὰς ἐξείς τῆς ἀδολεσχίας καὶ τῆς ὀκνηρίας ἐζωογονεῖ ἡ ἐπάνοδος τῆς εὐζωίας.

Ἡ Σιδωνία ἐπόθει ἐν ταυτῷ ν' ἀπομακρύνῃ ἐπίσης καὶ τοὺς Δελομπέλ, ὧν ἡ γειτνίασις τὴν ἠνώχλει. Ἀλλ' ἡ συνοικία τοῦ Ἐλοῦς ἦτο κεντρικὴ διὰ τὸν γηραιὸν ἠθοποιὸν ἐνεκα τῆς γειτνιάσεως αὐτῆς μετὰ τῶν θεάτρων τοῦ βουλεβάρτου· ἀφ' ἑτέρου ἡ Ποθητὴ ὡς πάντες οἱ διάγοντες βίον μεμονωμένον ἠγάπα ἐπιμόνως τὸν οἰκεῖον εἰς αὐτὴν ὀρίζοντα, καὶ ἡ πένθιμος αὐλή τῆς ἡ ζοφουμένη τὸν χειμῶνα ἀπὸ τῆς τετάρτης ὥρας ἐφάνετο αὐτῇ οἰοῦντι ὡς φίλη, ὡς πρόσωπον γνωστόν, ὅπερ ὁ ἥλιος ἐφώτιζεν ἐνίοτε διὰ μειδιάματος πρὸς αὐτὴν ἀπευθυνομένου. Ἡ Σιδωνία μὴ δυναμένη ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῶν, ἀπεφάσισε νὰ μὴ τοὺς ἴδη πλέον.

Ὁ βίος τῆς ἐν συνόλῳ θὰ ἦτο πολὺ ἐρημικὸς καὶ μελαγχολικὸς ἂν ἡ Κλαίρη Φρομών δὲν ἤθελεν ἐνίοτε παρέχῃ αὐτῇ τὰ μέσα τῆς διασκεδάσεως. Ὅσακις δὲ τοῦτο συνέβαινε, ἡ ὀργὴ τὴν ἐκυρίευε, διότι ἀνελογίζετο καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν:

— Τὰ πάντα λοιπὸν θὰ μοῦ προέρχωνται ἐξ αὐτῆς!

Ὅτε δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ γεύματος ἀπεστέλλετο αὐτῇ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πατώματος τὸ εἰσιτήριον θεωρεῖου θεάτρου, ἢ πρόσκλησις διὰ τὴν ἐσπέραν, ἐνῶ ἐνεδύετο χαίρουσα διότι ἐμελλε νὰ ἐπιδειχθῇ, ἄλλο τι δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀντίζηλόν τῆς. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται εὐκαιρίαι καθίσταντο ἤδη σπάνιαι. Ὅσακις ἐν τούτοις ὁ πάππος Γαρδινόνα μετέβαινε εἰς Παρισίους, πάντοτε αὐτὸς συνήνου τὰς δύο οικογενεῖας. Ὅπως ἐξέγερθῇ ἡ εὐθυμία τοῦ γηραιοῦ χωρικοῦ εἶχεν ἀνάγκην τῆς μικρᾶς Σιδωνίας, ἣν δὲν ἐπτόουν αἱ ἀστειώτητές του. Προσεκάλει εἰς γεῦμα ἀμφοτέρω τὰ ζεύγη εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ Φιλίππου, ὅπερ

προύτιμα παντός ἄλλου, καὶ οὐτινος ἐγνώριζε τοὺς διευθυντάς, τοὺς ὑπηρετάς, τὸν οἰκονόμον, ἔδαπάνα ἀρκετὰ χρήματα καὶ ἐκείθεν τοὺς ἔφερον εἰς θεωρεῖον ἐνφωτισμένον ἐκ τῶν προτέρων ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Κομικοῦ Μελοδράματος ἢ τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ.

Εἰς τὸ θέατρον ἐγέλα ἠχηρῶς, ὠμίλει οἰκείως πρὸς τὰς ἐπιμελητρίδας τῶν θεωρείων ὅπως πρὸς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ ἐστιατορίου τοῦ Φιλίπου, ἀπαιτῶν μεγαλοφώνως ὑποπόδια διὰ τὰς κυρίας, κατὰ τὴν ἐξοδὸν δὲ ἤξιον νὰ λάβῃ αὐτὸς τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰς σισύρας τῶν κυριῶν πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ μόνος ἐν τῷ θεάτρῳ εὐρισκόμενος ὀψίπλουτος τρεῖς ἑκατομμυριοῦχος.

Κατὰ τὰς ὑποψῶν χυδαίας ταύτας διασκεδάσεις, εἰς ἃς κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ σύζυγός της ἀπέφευγε νὰ παρευρίσκηται, ἡ Κλαίρη μὲ τὴν συνήθη εὐθυκρισίαν της ἐνεδύετο κοσμίως καὶ ἔμενεν ἀπαρτήρητος. Ἡ Σιδωνία ἀπεναντίας ἐπιδεικνύουσα τὴν πολυτελεῖ ἔνδυμασίαν της εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ θεωρείου ἐγέλα ἐξ ὅλης καρδίας ἀκούουσα τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος, ἀγαλλιῶσα διότι εἶχε κατέλθῃ ἀπὸ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην σειρὰν τῶν θεωρείων, ἐνθα μετέβαινεν ἄλλοτε, εἰς τὰ ὠραία ἐκεῖνα παρὰ τὸ προσκήνιον θεωρεῖα, τὰ διὰ κατόπτρων κεκοσμημένα, ὧν τὸ δι' ὀλοσηρικοῦ ἐπεστρωμένον ἐρεῖσμα ἐφαίνετο αὐτῇ καταλληλοτάτον πρὸς ἐπιδείξιν τῶν ἀνοικτοῦ χρώματος χειροκτίων της, τῶν ἐξ ἐλεφαντοδόοντος διόπτρων της καὶ τοῦ κομποῦ ριπιδίου της. Ὁ χυδαῖος ὠραισμὸς τῶν δημοσίων καταστημάτων, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα καὶ τὰ χρυσώματα τῶν τοιχοστρωσιῶν ἐφαίνοντο αὐτῇ, ὡς ἡ μόνη γνησία πολυτέλεια. Καὶ ἠγαλλία ἐπιδεικνυμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὡς ἄνθος τεχνητὸν ἐκ χάρτου ἐντὸς ἀνθοδόχης ἐκ σύρματος.

Ἐσπέραν τινὰ κατὰ τὴν παράστασιν πολυκρότου δράματος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων γυναικῶν, τῶν περιφήμων ἐπὶ ἐπιπλάστῳ κάλλει, φερουσῶν εἰς τὴν κεφαλὴν μικροσκοπικούς πῖλους καὶ εἰς τὴν χεῖρα ὑπερμεγέθη ριπίδια, ὧν ἡ ἐψιμμιθιωμένη κεφαλὴ ἐν τῷ σκιόφωτι τῶν θεωρείων τῆς κάτω σειρᾶς διεκρίνετο ἐξέχουσα ἀπὸ τῆς ἡμικυκλοειδοῦς ἐντομῆς τοῦ στηθοδέσμου ὡς ἀορίστως ἐμφυχουμένη προσωπογραφία, ἡ στάσις τῆς Σιδωνίας, ὁ καλλωπισμὸς της, ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐγέλα καὶ ἔβλεπε παρετηρήθησαν σφόδρα. Πάντα τὰ ἐν τῇ κίθουσῃ τοῦ θεάτρον δίοπτρα ὡσεὶ ὀδηγούμενα ὑπὸ μηχανητικοῦ ρεύματος ἐστράφησαν βαθυμῆδὸν πρὸς τὸ θεωρεῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκετο. Ἡ Κλαίρη ἐπὶ τέλους ἐστενοχωρήθη, κρυφίως δὲ προσεκάλεσε τὸν κακὴ τύχη συνοδεύοντα αὐτὰς τὴν ἐσπέραν ἐκεί-

νην σύζυγόν της νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν της.

Ὁ Γεώργιος, νέος κομψός, εὐρισκόμενος ἐγγὺς τῆς Σιδωνίας ἐφαίνετο ὁ πραγματικὸς σύντροφός της, ἐνῶ ὀπισθὲν τῶν ὁ Ρίσελερ γαλήνιος, νωθρός, ἐφαίνετο κατέχων τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν πλησίον τῆς Κλαίρης Φρομών, ἥτις μὲ τὴν σεμνὴν καὶ ἀπέριττον ἐνδυμασίαν της ὁμοίαζε πρὸς ἔντιμον γυναῖκα παρευρισκομένην ἀγνώστως ἐν τῷ χορῷ τοῦ θεάτρου τοῦ Μελοδράματος.

Ὅτε ἐξῆλθον, ἑκάτερος τῶν δύο συνεταίρων προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἐγγὺς αὐτοῦ εὐρισκομένην γυναῖκα. Μία τῶν ὑπηρετουσῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γυναικῶν εἶπε πρὸς τὴν Σιδωνίαν ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ Γεωργίου: «ὁ σύζυγός σας...» καὶ ἡ ὄψις τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀπήστραφεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ὁ σύζυγός σας!

Ἡρεσεν ἡ ἀπλῆ αὐτῇ λέξις ὅπως ἀναστατώσῃ τὴν ψυχὴν της, ὅπως ἀνακινήσῃ πᾶσαν ἐγκραυπομένην ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της κακίαν. Ἐνῶ διήρχοντο διὰ τῶν διαδρόμων καὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ἔβλεπε τὸν Ρίσελερ καὶ τὴν κυρίαν Γεωργίου προηγουμένους αὐτῶν. Ἡ κομψότης τῆς Κλαίρης ἐφαίνετο αὐτῇ ἐξαφανιζομένη, ἐκχυδαίζομένη ὑπὸ τοῦ δυσκινήτου βαδίσματος τοῦ Ρίσελερ. Ἐλεγε καθ' ἑαυτήν: «Πῶς πρέπει νὰ μὲ ἀσχημίζῃ ὅταν περιπατῶμεν διοῦ!...» Καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ θελκτικοῦ, τοῦ εὐδαίμονος ζεύγους, ὅπερ ἤθελεν ἀποτελέσῃ αὐτῇ καὶ ὁ Γεώργιος Φρομών, οὐτινος ὁ βραχίονας ἐφοικία ὑπὸ τὸν ἰδικόν της.

Τότε δὲ ἀφοῦ τὸ κυανοῦν ἰσχημα ἦλθε νὰ παραλάβῃ τοὺς Φρομών παρὰ τὸν πυλῶνα τοῦ θεάτρου, διὰ πρώτην φοράν ἤρχισε νὰ συλλογίζηται ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ὅπως δῆποτε εἶχε σφετερισθῇ τὴν θέσιν της καὶ ὅτι δικαιομά της ἦτο νὰ προσπαθήσῃ ὅπως τὴν ἀνακτήσῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΜΑΥΡΑ!

Μέσ' εἰς τῆς ζωῆς μου τὸν ἄγριο χειμῶνα,
Τὴν καλοσύνην νὰ φέρετε εἰς ἐμένα,
Μὲ δύο ματιαῖς σας, ἐσεῖς μπορεῖτε μόνον,
Μάτια μου μαύρα, γλυκὰ, χαριτωμένα!

Δόστε τὸ φῶς σας εἰς τὸ σκοτισμένο νοῦ μου,
Δόστε τὴ φλόγα εἰς τὴ στήθη τὰ στυμμένα,
Ἐσεῖς γενῆτε ἀστέρια τ' οὐρανοῦ μου,
Μάτια μου μαύρα, γλυκὰ, χαριτωμένα!

Σεῖς φερέτε μου τὴν εὐτυχία πίσω,
Καὶ κάνετε με—σάν ἦσθε δακρυσμένα,
Νὰ σας πιστέψω καὶ νὰ σας ἀγαπήσω,
Μάτια μου μαύρα, γλυκὰ, χαριτωμένα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ